

Chương 31

Fliss

Tôi hóa đá. Việc duy nhất có thể làm được lúc này là nhìn lại. Tôi đâu có tính cho Lottie biết mình đã đến Ikonos bằng cách này.

“Fliss?” nó nhắc lại, giọng đã chuyển tông gắt gỏng khiến tôi rùng mình. Tôi nói gì bây giờ? Tôi nói gì được đây? Tôi biết bắt đầu từ đâu chứ?

“Fliss!” Nico nói trước khi tôi kịp huy động suy nghĩ, cướp luôn mic từ tay Ben. “Và ở đây với chúng ta có cả chị gái của cặp uyên ương hạnh phúc!” Ông nói với khán giả. “Tôi hân hạnh giới thiệu với quý khách bà Felicity Graveney, tổng biên tập tạp chí Pincher Travel Review. Bà đến đây để viết một bài nhận xét năm sao đặc biệt cho khách sạn!” Ông cười tươi roi rói. “Như quý vị thấy, bà đang ném và cảm nhận làn nước biển Aegea.”

Khán giả khẽ cười lịch thiệp. Tôi đến phải ngả mũ chào Nico. Không một cơ hội quảng bá hình ảnh nào bị ông bỏ lỡ.

“Giờ ta hãy mời cả gia đình lên sân khấu!” Ông đang dồn cả Lorcan, Noah và tôi lên bục. “Đây sẽ là bức chân dung gia đình được đưa vào album trắng mặt đặc biệt của quý khách. Đứng sát vào nhau nào!”

“Chị đang làm cái gì ở đây vậy?” Mắt Lottie tối sầm tức giận khi quay sang nhìn tôi.

“Chị xin lỗi,” tôi lắp bắp nói. “Chị xin lỗi em rất nhiều. Chị cứ tưởng... chị chỉ muốn...”

Miệng tôi khô lại. Lời lẽ đã chạy đâu mất. Cứ như tự chúng cũng cảm thấy nỗi hối hận trong lòng tôi, nên đã chuồn sạch sang phe bên kia.

“Cháu chào dì Lottie!” Noah phấn khích chào. “Nhà cháu đến chơi với dì trong kỳ nghỉ này!”

“Chị lại còn lôi kéo cả Noah nữa chứ,” Lottie phì ra. “Đẹp mặt.”

“Mọi người cười lên!” ông chụp ảnh hô. “Nhìn phía này!”

Tôi phải thu vén can đảm thôi. Tôi phải xin lỗi thôi. Cố mà làm được.

“OK, nghe này,” tôi mở miệng thật nhanh khi ánh đèn flash chiếu lòa mắt. “Chị xin lỗi em lăm lăm lăm lăm. Lottie, chị không hề có ý làm hỏng cả tuần trắng mặt của em. Chị chỉ muốn... chị cũng chẳng biết nữa. Muốn chăm sóc cho em thôi. Nhưng chị đã nhận ra là mình phải dừng lại. Em là người lớn rồi và em

có cuộc đời riêng và chị đã phạm phải sai lầm kinh khủng khiếp, và chị thực lòng hy vọng em có thể tha thứ cho chị. Và hai em là một cặp thật hết sức đẹp đôi.” Tôi quay sang Ben. “Chào Ben, rất vui được gặp em. Chị là Fliss, chị vợ của em.” Tôi vung về đưa một tay lên. “Chị nghĩ chắc chúng ta sẽ còn gặp nhau ở rất nhiều dịp Giáng sinh hay gì đấy...”

“Phía này!” ông chụp ảnh hô lên, và tất cả lại ngoan ngoãn quay lại.

“Vây là chị giật dây mọi chuyện? Tức là kê cả phòng vệ sinh ở Heathrow?” Lottie ngoảnh lại nhìn về ăn năn hiện trên mặt tôi. “Sao chị dám? Lại còn đầu lạc nữa chứ! Làm em đau phát điên!”

“Chị biết, chị biết,” tôi nuốt ực, suýt phát khóc. “Chị không biết ma quỷ gì nhập vào chị nữa. Chị xin lỗi, chị chỉ muốn bảo vệ em thôi.”

“Lúc nào chị cũng đòi phải bảo vệ em! Chị có phải mẹ em đâu!”

“Chị biết là không phải.” Giọng tôi chột run run. “Chị biết mà.”

Mắt tôi gặp mắt Lottie, và bỗng nhiên cứ như có một mảng ký ức trầm lặng của riêng hai chị em đang kết nối giữa chúng tôi. Mẹ chúng tôi. Đời chúng tôi. Lý do chúng tôi thành ra như bây giờ. Và rồi có điều gì đó lại đóng sập trong mắt Lottie, khoảnh khắc giao cảm đã qua. Mặt nó trở lại kín bưng, không tha thứ.

“Nào cười toe lên, tất cả quý vị.” Ông chụp ảnh vẫy vẫy tay. “Nhìn phía này!”

“Lotts, em có bao giờ tha lỗi cho chị được không?” Tôi nín thở chờ câu trả lời của nó. “Được không?”

Im lặng thật lâu và mòn mỏi. Tôi không biết tiếp theo sẽ ra sao. Mắt Lottie đã mờ đi, tôi biết khôn hồn thì đừng hỏi thục.

“Cười lên! Cười hết cỡ lên nào thưa quý vị!” ông chụp ảnh luôn mồm giục giã. Nhưng tôi không cười nổi và nó cũng thế. Tôi chột nhận ra mình đang quắp chặt mấy ngón tay. Cả ngón chân nữa.

Mãi cuối cùng thăm thẳm Lottie cũng quay đầu lại nhìn tôi. Mặt nó hết sức khinh thị, nhưng vẻ căm ghét đã xuống thang một nấc. Khăn tắm đang tuột khỏi người, tôi nhân cơ hội đó quẩn lại một vòng. “Thế,” nó nói, mắt khẽ đánh qua người tôi. “Chị mặc đồ lót xuống biển thật hả?”

Trong bụng tôi thềm reo lên. Tôi những muốn ôm chầm lấy nó. Theo bài của chúng tôi, như thế tính là tha thứ rồi. Tôi biết là tôi vẫn chưa được buông tha hoàn toàn đâu - nhưng ít ra cũng có hy vọng.

“Bikini lỗi thời quá rồi.” Tôi lấy giọng thờ ơ giống nó. “Em vẫn chưa biết tin à?”

“Quần lót đẹp đấy.” Nó miễn cưỡng nhún vai.

“Cảm ơn.”

“Quần lót!” Noah hét lên. “Quần lót! Di Lottie ơi, cháu muốn hỏi một câu,” nó rú rít nói. “Di đã cho lạp xường vào trong bánh bao chưa?”

“Cái gì?” Lottie giãy nảy lên. “Có phải nó hỏi...” Nó trừng mắt nhìn tôi không tin được.

“Di đã cho lạp xường vào trong bánh bao chưa?”

“Noah! Cái đó... cái đó không phải việc của cháu! Tại sao lại chưa cơ chứ? Mà tại sao cháu lại hỏi di?” Nó có vẻ cuống quýt đến nỗi tôi nhìn nó, đột nhiên đồng tai. Cái kiểu rối rít này, gần như có vẻ là... gần như có vẻ là...

“Lotts?” tôi hỏi, nhưong mày.

“Im đi!” nó hoảng sợ kêu lên.

Ôi trời ơi. Nó để lộ xù rồi còn gì.

“Vẫn chưa ư?” Đầu tôi đang chạy tốc độ hai trăm phần trăm. Chúng nó vẫn chưa ngủ với nhau ư? Vì sao lại chưa? Vì lý do quái gì mà chưa?

“Đừng có đi nói chuyện đó nữa!” Nó gần như trào nước mắt. “Chị biến khỏi cuộc hôn nhân của em đi! Biến khỏi tuần trăng mật của em đi! Biến khỏi mọi thứ đi!”

“Lottie?” Tôi nhìn sát hơn. Mắt nó ướt, môi thì đang run run. “Em có sao không?”

“Tất nhiên là không sao!” Thành linh nó phát khùng. “Em làm sao mà phải sao? Em có cuộc hôn nhân hạnh phúc nhất thế giới! Em là cô gái may mắn nhất thế giới, và em hoàn toàn, tuyệt đối, tuyệt vời...” Nó ngưng lại rồi dụi mắt như thể không tin vào chính mắt mình.

Tôi nheo mắt nhìn qua nó, cố thấy cho rõ, và chợt nhận ra nó đang tròn xoe mắt nhìn thứ gì. Đó là một bóng người. Đàn ông. Đang đi qua bãi biển về phía chúng tôi, bằng dáng đi nặng nề, vững vàng không lặn vào đâu được. Lottie đã tái nhợt đến nỗi tôi chỉ lo nó ngất xỉu - và cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Tôi nhìn sững, không tin nổi, vào dáng người quen thuộc, đầu óc nháo nhào tìm lời giải thích. Cậu ta đã thề sẽ tránh xa cơ mà. Cậu ta còn đến đây làm quái gì chứ?